‘Hannibal, kommer du?’
‘Ja, jeg kommer nu!’
Hannibal tager lige en runde mere
med sin nye model-helikopter.
‘Se lige den der’ råber far
og peger op mod himlen.
Hannibal har allerede fået øje på
den flotte røde redningshelikopter,
som nærmer sig. Åh, hvor kunne han
godt tænke sig at prøve at flyve i sådan én.
Men ikke lige nu, for nu er han på ferie i Norge
og skal på vandretur med sin mor og far.

‘Hvor er det varmt!
Jeg er helt vildt tørstig.’
Hannibal klager hele tiden.
‘Nu kan jeg altså ikke gå længere.’
‘Vi er der lige om lidt,’ siger hans far.
Men det trick hopper Hannibal ikke på.
Det kender han allerede. Når Far siger ‘lige om lidt’,
passer det aldrig. Så er der stadig mega-langt at gå.
‘Jeg går ikke så meget som ét skridt længere,’ protesterer han.
‘Årh, kom nu Hannibal,’ beder far.
Mor, som er ved at få nok af Hannibals stædighed,
siger: ‘Så bliv du her og hold en pause. Vi går i forvejen...’
‘Jeg bliver bare her... Altid!’ råber Hannibal efter dem.

Hannibal klatrer op på en klippetop,
hvor han kan kigge ud over landskabet
og så sidder han dér...
Længe sidder han i sine egne tanker,
indtil en raslen i løvet forskrækker ham.
Måske er her vilde dyr: Slanger eller bjørne.
Her er helt sikkert ræve, men de er ikke så farlige.
Heldigvis er det bare hans far.
'Nå det er her, du gemmer dig,' siger Far.
'Det er et fint sted, du har fundet her
– men der er sørme langt ned.'
'Det går nok,' svarer Hannibal
og kommer så i tanke om sin vrede.
'Jeg kommer ikke. Du kan bare gå.'
'Men det gør jeg ikke,' svarer Far.
'– Jeg er jo din far.'

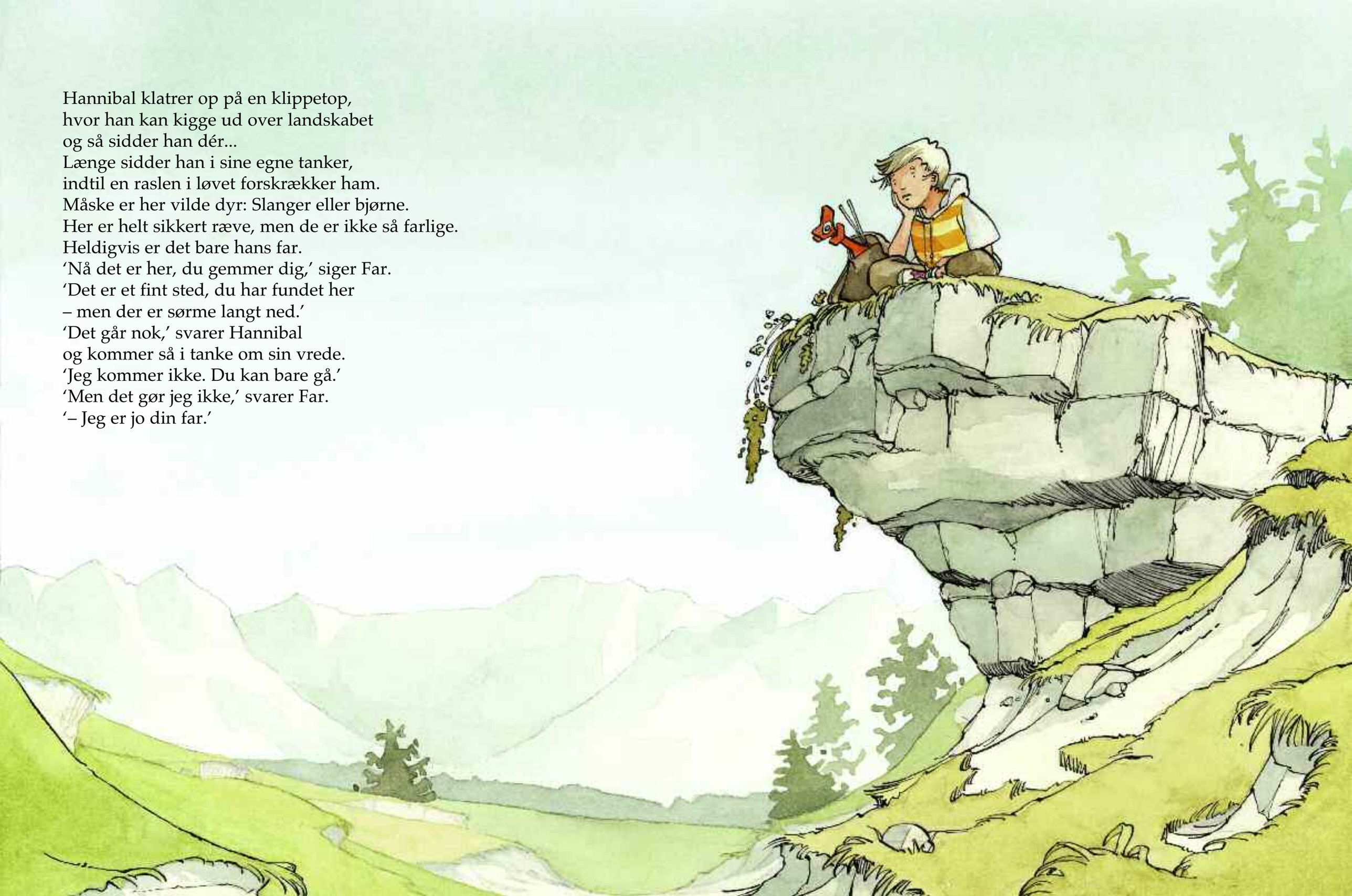

‘Hvorfor skal vi altid ud at gå. Vandre, vandre og vandre...’
brokker Hannibal sig.
‘Vi laver aldrig nogen af de ting, som jeg gerne vil.’
‘Du får lov at bestemme næste gang,’ siger hans far.
Skal vi aftale det?’
Far rejser sig. ‘Du kan jo tænke over, hvad du vil,
mens vi går videre, men kom nu for Mor venter på os.’
Hannibal smiler. Nu er han glad igen.
Men lige da hans far rejser sig, mister han fodfæstet
og glider ned af skrænten.